

Mijn naam is....

Ik heb mij gemeld bij de BPOC2020 omdat ik ervan overtuigd ben dat de politieorganisatie zich op een hellend vlak bevindt richting steeds meer repressie en geweld tegen met name demonstranten en overtreders van de coronamaatregelen.

Binnen de organisatie is er geen enkele ruimte om dit bespreekbaar te maken.

Ik werk nu 12 jaar bij de politie. Ik zit voornamelijk in de auto met een collega, maar ben ook ME-er.

Ik heb voor de ME gekozen omdat het werk is waar je direct resultaat van je werk ziet. Je beschermt burgers en collega's tegen raddraaiers bij demonstraties, en je zorgt ervoor dat gebieden ontoegankelijk zijn voor mensen, bijvoorbeeld bij een calamiteit. De zichtbare aanwezigheid van de ME is vaak al genoeg om de zaak onder controle te krijgen.

We worden nu echter ingezet in situaties waar we voorheen nooit ingezet werden. Demonstraties die rustig verlopen, en die door toedoen van de politie en ME volledig uit de hand lopen.

Er wordt van ons verwacht dat we mensen uiteenslaan, letterlijk, of terugschrijven naar een open gebied, waar ze vervolgens door collega's aangehouden worden, zoals op 21 juni 2020 in Den Haag.

Als ME-er en agent wil ik het nut van mijn werk zien. Dat zie ik niet meer sinds we worden ingezet tegen burgers die niets kwaads in de zin hebben.

Ik durf hier stellig te beweren dat dit beleid is vanuit de leiding. We worden geïnstrueerd om demonstranten op te drijven, direct geweld te gebruiken om de gebieden zo snel mogelijk schoon te vegen. Demonstranten die bijvoorbeeld zijstraten in rennen, worden ingesloten en later door collega's aangehouden en met bussen afgevoerd.

Er is geen enkel respect meer voor burgers waar wij tegen optreden. We worden als agent geïnstrueerd geen enkele tegenspraak te accepteren. Als ME-er ga je überhaupt niet in gesprek. Maar wanneer je onschuldige mensen tegenover je hebt, vrouwen en kinderen, dan snijdt je dat door de ziel.

Het klinkt als een zwak excuus, maar je hebt geen enkele ruimte om je te onttrekken aan het geweld wanneer je als ME-er eenmaal de mensen aan het opdrijven bent. Niet meedoen betekent grote problemen, tot ontslag aan toe.

Wat ik het meest verontrustend vind is dat dit bewust beleid is, en dat ik veel collega's die ik vroeger als zachte en sociale mensen zag, nu met volle motivatie op mensen in zie slaan, en zelfs de honden zie ophitsen tegen demonstranten waar de inzet van honden beslist niet nodig is.

Onze honden zijn opgeleid om agressors onder controle te houden. Honden werken ook afschrikwekkend. Meestal is het al genoeg wanneer de honden erbij zijn. Nu worden de honden, geheel tegen hun opleiding in, opgehitst tegen burgers. Dat is levensgevaarlijk, want de honden raken er zichtbaar van in de war en kunnen zich zelfs tegen de politieman keren.

Ik ben als mens het afgelopen jaar volledig gesloopt. Demonstraties komen steeds vaker voor, dus worden we steeds vaker ingezet.

Ook wanneer ik als agent naar demonstraties word gestuurd ben ik niet meer bezig te zorgen dat een demonstratie veilig verloopt. In coördinatie met de ME en arrestatie-eenheden maken we zo'n demonstratie juist onveiliger.

Natuurlijk lopen er ook raddraaiers tussen. We zijn getraind die er tussenuit te halen, maar sinds de zogenaamde coronademonstraties doet de politie wat vroeger de raddraaiers deden: de zaak volledig uit de hand laten lopen.

Wat er nu gebeurt is dat goed bedoelende collega's zich ziekmelden en de organisatie verlaten. Politie mensen die graag agressief en repressief optreden blijven over, waardoor burgers een politieorganisatie zien waar ze bang voor moeten zijn in plaats van op kunnen vertrouwen.

Ik verklaar hier dat de leiding dat een goede ontwikkeling vindt: de 'zwakke broeders' zoals die genoemd worden, verlaten de politie, waardoor de 'sterke en gemotiveerde dienders' overblijven die 'de bevolking onder controle kunnen houden'.

We worden ook gestimuleerd namen van collega's door te geven van wie we weten of vermoeden dat ze tegen het beleid van de overheid en het repressieve beleid van de politie zijn.

Die collega's worden extra in de gaten gehouden, of niet meer als ME-er ingezet, omdat ze volgens de leiding 'een gevaar voor het korps' zijn die je beter kwijt dan rijk kan zijn.

De organisatie wordt van binnenuit volledig aangetast doordat goede mensen, die de samenleving willen beschermen, het korps verlaten.

Ik kan als politieman geen mens meer zijn. Ik voel me misbruikt en besmeurd door een werkgever die mij gebruikt voor het onderdrukken van onschuldige burgers. Door een overheid die mij misbruikt om vrijheden van mensen in te perken, grondrechten zoals het recht op demonstratie met voeten te treden. Om jongeren die doen wat jongeren horen te doen, rondhangen, knuffelen, plezier maken, hun levensvreugde te ontnemen.

Ik voel mij bedrogen door een werkgever, door de politieorganisatie, die mij werk voorspiegelde waarbij ik beschermer en hulpverlener zou zijn, handhaver van democratisch tot stand gekomen wetten. Ik ben belogen.

Ik help mee Nederland te gronde te richten. In dienst van een repressief regime.

Ze doen 't zelf maar. Ik ben op zoek naar ander werk. En wanneer ik dat gevonden heb neem ik ontslag en ga tussen de demonstranten op het Malieveld of Museumplein staan, en zal mijn voormalige collega's in de ogen kijken, en vragen: ben je trots op jezelf?

Mijn trots is verdwenen, maar ik zal vechten om het terug te winnen.

Januari 2021

Maart 2021:

De beelden van mijn verhoor verschijnen voorlopig niet online om veiligheidsredenen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses. BPOC2020